

Arrest

nr. 75 731 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Halle, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Halle van 10 november 2011 tot weigering tot inoverwegingname “*van een aanvraag tot wettelijke samenwoning*” (bijlage 19quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat K. RENARD, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 september 2010 aan in België. Zij was in het bezit van een Marokkaans paspoort voorzien van een geldig visum type C (kort verblijf).

1.2. Op 10 november 2011 meldde verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Halle om – samen met een Belgische man – een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Zij verzocht tevens om de afgifte van een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie.

1.3. Een ambtenaar van de stad Halle oordeelde op 10 november 2011 dat niet bleek dat verzoekster en haar Belgische vriend voldeden aan de voorwaarden om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen en weigerde om melding te maken van deze verklaring in het bevolkingsregister. De gemachtig-

de van de burgemeester van de stad Halle nam dezelfde dag de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot afgifte van een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot afgifte van een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie, die verzoekster op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 50, § 1, derde lid / artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 10/11/2011 door de genaamde (1) [E. M. H.] [...] van Marokkaanse nationaliteit niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing :

De verklaring van wettelijke samenwoning kan niet ondertekend worden

Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”.

2. Over de rechtspleging

Tweede verweerder stelt niet de auteur te zijn van dat de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot afgifte van een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie. Hij verduidelijkt dat deze beslissing werd genomen door de burgemeester van de stad Halle of diens gemachtigde.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat deze genomen werd door tweede verweerder en dat eerste verweerder ter terechtzitting uitdrukkelijk erkent de steller te zijn van deze beslissing. Er kan derhalve voldaan worden aan de vraag om tweede verweerder buiten de zaak te stellen.

3. Over de ontvankelijkheid

De door verzoekster, overeenkomstig artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bij haar verzoekschrift gevoegde bestreden beslissing betreft een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot afgifte van een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing dient onderscheiden te worden van de voorafgaande mondelinge beslissing van een ambtenaar van de stad Halle die oordeelde dat niet bleek dat verzoekster en haar Belgische vriend voldeden aan de voorwaarden om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen en die weigerde om melding te maken van deze verklaring in het bevolkingsregister.

In de mate dat verzoekster ook de beslissing lijkt te willen aanvechten die haar voorafgaand aan de beslissing inzake haar verblijfsaanvraag werd meegedeeld en die betrekking heeft op haar voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, dient de Raad erop te wijzen dat hij, overeenkomstig artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, enkel kan kennis nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de mondelinge beslissing van een ambtenaar van de stad Halle van 10 november 2011 waarbij wordt gesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Deze beslissing werd immers niet genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch, blijkens de door verzoekster gegeven toelichting, in toepassing van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 41, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 44 en 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Verzoekster verschaft volgende toelichting:

[...]

Dat deze beslissing enkel een juridische motivering betreft, zonder vermelding, motivering, uitleg of verwijzing naar enig feitelijk element met betrekking tot de situatie van verzoekster.

Overeenkomstig artikel 1475 B.W. en 1476 B.W. heeft verzoekster het nodige gedaan om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen bij de bevoegde dienst van de gemeente Halle:

Artikel 1475 B.W. § 1. Onder "wettelijke samenwoning" wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476.

§ 2. Om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moeten beide partijen voldoen aan de volgende voorwaarden:

1° niet verbonden zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning;

2° bekwaam zijn om contracten aan te gaan overeenkomstig de artikelen 1123 en 1124.

Verzoekster en haar partner voldoen beiden aan deze voorwaarden.

Een verklaring van wettelijke samenwoning moet afgelegd worden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats van de betrokkenen. Het gaat om een schriftelijke verklaring die de volgende gegevens bevat (zie artikel 1476 B.W.):

- de datum van de verklaring*
- de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen*
- de gemeenschappelijke woonplaats*
- de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen*
- de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479 Burgerlijk Wetboek (dit zijn de wettelijke bepalingen betreffende de wettelijke samenwoning)*
- eventueel de vermelding van een notarieel samenlevingscontract, indien er een contract afgesloten werd.*

De ambtenaar van de burgerlijke stand moet hierbij controleren of de beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake wettelijke samenwoning. Hiervoor zal de ambtenaar volgende documenten opvragen:

- een bewijs van identiteit (bv. een identiteitskaart of een paspoort)*
- een bewijs van ongehuwde staat (of, in voorkomend geval, van de ontbinding of nietigverklaring van de vorige huwelijken)*
- een bewijs van de inschrijving in het rijksregister, of een bewijs van de actuele verblijfplaats. De actuele verblijfplaats kan bevestigd worden door de wijkagent.*

De verklaring van wettelijke samenwoning wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. De samenwoners krijgen wel een ontvangstbewijs. De ambtenaar van de burgerlijke stand vermeldt de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

In casu volgde er op deze verklaring meteen afgifte van de thans bestreden beslissing.

Dat verzoekster alle hoger genaamde stukken heeft overgemaakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Halle.

Dat er daarenboven een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden door de wijkagent zodat het vaststaat dat verzoekster inwoont bij haar partner, de heer [M. C.].

Dat ondanks de overlegging van alle nodige stukken, verzoekster een nietszeggende beslissing kreeg overhandigd die inhoudelijk enkel verwijst naar bepalingen uit de Vreemdelingenwet en het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster neemt kennis van de inhoud van deze artikelen:

Dat artikel 41 Vreemdelingenwet voorschrijft:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Verzoekster maakte haar identiteitsdocument over.

Art. 46 van het KB van 8 oktober 1981 voorziet:

« § 1 De documenten die de burger van de Unie kan overmaken als geldige identiteitskaart of geldig nationaal paspoort in de zin van artikel 41, eerste lid, van de wet, zijn die welke zijn opgesomd in bijlage 2.

§2

Bij gebreke aan de documenten vermeld in § 1, verlenen de met grenscontrole belaste overheden toegang tot het grondgebied aan de burger van de Unie op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart of

2° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Er wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.»

Verzoekster ziet niet in op welke wijze de inhoud van deze bepaling zou geschonden zijn, integendeel aan de gehele inhoud ervan werd voldaan.

Artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 schrijft voor:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Dat dit artikel voorziet dat zo het partnerschap niet zou bewezen zijn door middel van officiële documenten, dat de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met andere geldige bewijzen.

Verzoekster dient vast te stellen dat de inhoud van deze beslissing geenszins overeenstemt met wat er haar mondeling bij de afgifte van de bestreden beslissing werd medegedeeld, met name zei men haar dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden omdat zij niet zou aangetoond hebben dat haar echtscheiding in Marokko onherroepelijk en definitief was, wat wel degelijk het geval is sedert 4 oktober 2008 (2 jaar voorafgaand aan haar komst naar België) en waarvan alle nodige bewijsstukken werden overgemaakt aan de verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de inhoud van de in de besteden beslissing aangehaalde bepalingen niet overeenstemt met de mondelinge medegedeelde reden aan verzoekster. Dat indien men aldus van oordeel was dat

verzoekster haar partnerschap niet voldoende heeft bewezen, men haar minstens de vraag diende te stellen andere geldige bewijzen bij de brengen of haar kans te laten deze te verzamelen.
Het meteen afgeven van een beslissing tot weigering van inoverwegingsneming is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is daarenboven een raadsel voor verzoekster of de verwerende partij de mening is toegedaan dat zij haar nationaliteit onvoldoende heeft bewezen of dat zij haar partnerschap onvoldoende heeft bewezen.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van de motiveringsverplichting nu een louter verwijzen naar wettelijke bepalingen uiteraard niet als een "feitelijke motivering" kan aanzien worden en verzoekster daarenboven wel degelijk een identiteitsdocument overlegde alsook alle andere wettelijke benodigde documenten."

4.2. Eerste verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Overeenkomstig artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek is een wettelijke samenwoning een toestand van samenleven van twee personen die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek.

Om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moeten beide partijen voldoen aan volgende voorwaarden:

- 1 ° niet verbonden zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning.
- 2° bekwaam zijn om contracten aan te gaan overeenkomstig artikelen 1123 en 1124 B.W.

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dient na te gaan of de beide partijen aan deze wettelijke voorwaarden voldoen, hiervoor zal de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand meestal volgende documenten aan partijen opvragen:

- Bewijs van identiteit (identiteitskaart of paspoort)
- Bewijs van ongehuwde staat
- Bewijs van inschrijving in het rijksregister, of een bewijs van de actuele verblijfplaats.

Aangezien deze voorwaarden in casu niet voldaan waren, heeft de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Halle terecht beslist tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot wettelijke samenwoning.

Ten eerste heeft verzoekster geen wettelijke verblijfstitel in België. Bijgevolg was zij geen houder van de documenten die krachtens artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 vereist zijn.

[...]

Daarnaast leverde verzoekster geen bewijs van haar ongehuwde staat.

Verzoekster overhandigde aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Halle volgende documenten:

- Verklaring onder eed van mevrouw [H. E. M.] dd. 09.08.2011 gedaan te Brussel (stuk 7)
- Attest van niet-hertrouwen gedaan te Brussel op 09.08.2011 door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Brussel (stuk 8)
- 'Echtscheidingsakte met onderlinge toestemming' dd. 03.07.2008 (stuk 6)

Het door verzoekster overhandigde 'attest van niet-hertrouwen' is een document [dat] het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Brussel heeft opgesteld op verzoek van verzoekster (stuk 8). Dit 'attest van niet hertrouwen' is bijgevolg enkel en alleen gebaseerd op de eigen verklaring van verzoekster (stuk 7).

Dit document kan bijgevolg niet in overweging genomen worden.

Bovendien dient verzoekster, gelet op haar illegale verblijf in België, een document te bezorgen van de bevoegde Marokkaanse overheid van de woonplaats van verzoekster. Enkel een attest afgeleverd door

de bevoegde overheid van de woonplaats van de betrokkene kan door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand aanvaard worden.

Tenslotte bracht verzoekster ook een "echtscheidingsakte door onderlinge toestemming" bij. Dit document alleen, zonder een geldig attest van ongehuwde staat, is onvoldoende. Bovendien kon uit dit document niet met zekerheid uitgesloten worden dat het om verstoting ging. De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand diende dit aan een nader onderzoek te onderwerpen. Aangezien verstoting in België strijdig is met de openbare orde, kan dit document niet aanvaard worden.

Gelet op bovenstaande is duidelijk dat verzoekster zich niet in de voorwaarden bevond om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen.

Het is aan de partijen zelf aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevinden en hiertoe de nodige documenten bij te voegen.

Indien deze voorwaarden niet bewezen zijn of de vereiste documenten niet worden bijgevoegd, kan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand niet anders dan vaststellen dat deze primaire voorwaarden om een verklaring tot wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, niet vervuld zijn.

In dit geval, kan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand niet anders dan een beslissing tot niet inoverwegingneming uit te vaardigen.

In casu heeft de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Halle dan ook terecht besloten tot niet-inoverwegingneming, waarbij zij verwijst naar de betreffende artikelen in de Wet van 15 december 1980 en het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand niet anders kan dan vaststellen dat deze primaire voorwaarden niet vervuld zijn, is duidelijk dat er geen sprake kan zijn van enige schending van de motiveringsplicht."

4.3.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de artikelen 44 en 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, geduid dat de aanvraag van verzoekster tot afgifte van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging kan worden genomen omdat de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband met een burger van de Unie niet is bewezen. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet kon worden ondertekend. Deze motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig. Verzoekster betoogt dat uit de motivering van de in voorliggende zaak bestreden beslissing niet blijkt op welke grond(en) een ambtenaar van de stad Halle weigerde om de verklaring van wettelijke samenwoning te aanvaarden en op te nemen in de bevolkingsregisters, doch dienaangaande wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De vaststelling dat eerste verweerder heeft nagelaten een aantal overtollige verwijzingen in de bijlage 19quinquies, die werd aangewend voor de kennisgeving van de bestreden beslissing, te schrappen laat op zich ook niet toe te besluiten dat eerste verweerder tekortkwam aan de motiveringsplicht.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.3.2. De Raad dient er voorts nogmaals op te wijzen dat de mondelinge beslissing waarbij een ambtenaar van de stad Halle weigerde om de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en haar Belgische vriend te registreren omdat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat *“haar echtscheiding in Marokko onherroepelijk en definitief was”* dient onderscheiden te worden van de hierop volgende beslissing dat haar aanvraag tot afgifte van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging wordt genomen omdat zij haar partnerschap niet heeft aangetoond. Het gegeven dat de motieven die verzoekster werden meegedeeld om te verantwoorden waarom de verklaring van wettelijke samenwoning niet kon worden geregistreerd niet overeenstemmen met de motieven in de bestreden beslissing is louter het gevolg van het feit dat het twee verschillende beslissingen betreft.

Het feit dat twee afzonderlijke beslissingen op onderscheiden motieven gebaseerd zijn laat niet toe een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

Daarnaast moet worden geduid dat artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

Verzoekster houdt bijgevolg ten onrechte voor dat het *“meteen afgeven van een beslissing tot inoverwegingneming een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel”*, aangezien eerste verweerder slechts zijn verplichtingen die voortvloeien uit voormelde reglementaire bepaling nakwam.

Verzoekster voert nog aan dat verweerder haar minstens de vraag had moeten stellen andere geldige bewijzen bij te brengen van haar partnerschap of haar de kans had moeten geven deze bewijzen te verzamelen. De Raad ziet evenwel niet in welk ander bewijs van een overeenkomstig de wet afgesloten geregistreerd partnerschap verzoekster dienstig zou hebben kunnen aanbrengen, nu de wetgever uitdrukkelijk heeft aangegeven dat *“In ons land [...] het [gaat] om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, 41) en het niet ter discussie staat dat de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster niet werd geregistreerd omdat geoordeeld werd dat zij niet aantoonde dat zij aan de voorwaarden voldeed om een dergelijke verklaring af te leggen.

Voorts moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoekster haar nationaliteit niet bewezen heeft, maar expliciet wordt gemotiveerd dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet kon ondertekend worden en verzoekster aangeeft dat eerste verweerder haar voorafgaandelijk uiteenzette op welke gronden hij tot dit besluit kwam, hetgeen getuigt van een zorgvuldig bestuurlijk optreden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.3.3 Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – bepaling die verzoekster ook geschonden acht – luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

In de bestreden beslissing wordt correct vastgesteld dat verzoekster haar partnerschap met een burger van de Unie niet heeft bewezen. Zij diende hiertoe immers een bewijs over te maken van een overeenkomstig een wet afgesloten geregistreerd partnerschap in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, doch, gelet op de weigering van een ambtenaar van de stad Halle om de verklaring van wettelijke samenwoning te aanvaarden en te registreren, kon zij dit bewijs niet overmaken. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Eerste verweerder kon dan ook, zonder artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te schenden, weigeren verzoeksters verblijfsaanvraag in overweging te nemen.

Een schending van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden vastgesteld.

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dient te worden opgemerkt dat deze bepalingen betrekking hebben op burgers van de Unie. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, kan er zich dan ook niet dienstig op beroepen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bewerkstelligen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK